

[Svend Auken]

Desværre har regeringen ikke ønsket at indgå aftaler med Socialdemokratiet på dette grundlag og med denne målsætning. Man har foretrukket at køre videre i blokpolitisk perspektivløshed med Fremskridtspartiet, og man lægger jo heller ikke skjul på, at det er det, der er målsætningen. Jeg læste den tidligere justitsministers kronik den anden dag, og jeg har hørt statsministerens udtalelse den ene gang efter den anden om, hvordan det nu påhviler de såkaldt ikkesocialistiske partier at samarbejde med det sigte naturligtvis at gøre løsningerne så ensidige og så snævre som overhovedet muligt.

I maj 1988 hævdede økonomiministeren, at hans parti ville gå ind i regeringen for at sikre det brede samarbejde. Desværre er der ikke kommet meget ud af det. Til gengæld er regeringens politik rykket til højre i forhold til firkløverregeringens, og Fremskridtspartiet synes nu at være blevet den foretrukne partner.

I stedet for samarbejde om nye aftaler med Socialdemokratiet bryder eller undergraver man vigtige aftaler med os: skattereftaftalen, aftalen om at styrke den kollektive trafik, aftalen om at gøre en øget indsats for uddannelse og arbejde til de ledige.

Resultatet er desværre også blevet meget dårligt: nye snedige skattefiduser og en kraftig styrkelse af privatbilismen, som jeg nævnte før. Men resultatet er desværre også blevet, at det herinde bliver meget svært at lave aftaler med KVR-regeringen i fremtiden, som man kan have tillid til at regeringen overholder.

Jeg tror ikke, at økonomiministeren, energiministeren, socialministeren, kulturministeren eller miljøministeren sympatiserer med blokpolitik og løftebrud, men de er bundet i et ulyksaligt skæbnefællesskab sammen med Venstre og Konservative. Derfor kan vi opleve i dag i Folketinget det paradoksale at høre Det Radikale Venstre betegne Fremskridtspartiet som et ansvarligt parti trods dette partis umenneskelige syn på ulandene, på indvanderne, på de offentligt ansatte, på kulturen og på miljøet. Til trods for den forkerte beslutning om at gå ind i Schlüterregeringen ville det ikke være rigtigt at afskrive Det Radikale Venstre i dansk politik eller et fremtidigt samarbejde mellem S og R.

Midt i ærgrelsen over finansloven har man som socialdemokrat lov til at glæde sig over det gode samarbejde mellem os og Socialistisk Folkeparti. Jeg mener, det giver stabilitet til venstre i dansk politik.

Jeg glæder mig også over Socialdemokratiets gode samarbejde med Centrum-Demokraterne, der har vundet i de seneste måneder, men vi vil ikke overfortolke dette samarbejde. Der er selvfølgelig stadig meningsforskelle mellem de to partier, som man ikke skal undervurdere.

Til gengæld ser det sort ud i forhold til regeringen efter den snævre blokpolitik og de mange aftalebrud. Men vi vil trods disse ting ikke afvise, når det er muligt, at forhandle effektive løsninger, der kan trække i den rigtige retning. Desværre synes jeg ikke, der er meget, der tyder på, at statsministeren vil noget som helst positivt hen over midten i dansk politik, og der er et reelt problem, når man bryder indgåede aftaler, som det er sket.

Vi synes, at perspektiverne i finanslov 1990 er negative for den danske befolkning og for det danske samfund. Det mest deprimerende er, at den ny dans om guldkalven med skattefiduser finansieret ved alvorlige sociale nedskæringer over for børnefamilier og pensionister risikerer at udløse en ny bølge af lønhamstringer, løn- og prisstigninger til skade for hele samfundet. Lønmodtagerorganisationerne har for længst trukket sig ud af trepartsforhandlingerne, og det, vi risikerer i de kommende måneder, er, at man siger ude på arbejdspladserne, at når alt andet er så egoistisk i dette land, og at det gælder for alle bare at rage til sig, så skal vi tage de lønstigninger, vi overhovedet kan tilkæmpe os. Det ville være til skade for det danske samfund, og det vil gøre, at alle forudsætningerne for en opretning af den danske økonomi vil bryde sammen.

Men kan man egentlig bebrejde folk, at de reagerer sådan, når de hører, at virksomhederne har brugt omlægningen af arbejdsgiverafgifterne og har brugt forbedringen af konkurrenceevnen, ikke til at sætte produktion, eksport osv. tilstrækkeligt i vejret, men til at skaffe sig selv nye avancer? Over for Det Politisk-Økonomiske Udvalg er det blevet demonstreret, uden at økonomiministeren har kunnet gendrive det, at hvis virksomhederne ikke havde ladet deres avancer glide opad, kunne priserne i det danske samfund have været 3 pct. lavere i år og eksporten 4 pct. højere. Så havde vi undgået det reallønsfald, som vil være en medvirkende årsag til de mange lønkrav, vi kan vente os på arbejdsmarkedet i de kommende måneder.